6 A 84/2002 – 83

# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně **D. T.,** zastoupené advokátem JUDr. Jaromírem Šlapákem, Zelený pruh 99, 140 02 Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství,** Těšnov 17, 117 05 Praha 1, za účasti zúčastněné osoby F. N., v řízení o zrušení „žádosti Národního pozemkového fondu při Ministerstvu zemědělství v Praze ze 17. 10. 1950, č. j. 116.807/50-II/21“,

**t a k t o :**

I. Žaloba se **o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

## O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 25. 6. 2002 (kterou podle jejího obsahu nutno považovat za správní žalobu podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002) se žalobkyně domáhá zrušení žádosti Národního pozemkového fondu při Ministerstvu zemědělství v Praze ze 17. 10. 1950, č. j. 116.807/50-II/21, zapsané v knihovních vložkách č. 99, 100, 117, 130, 171, 257, 259, 269, 275, 277 a 295 dne 23. 6. 1951 č. d. 309/51 ve výpisech z pozemkových knih pro k. ú. K., obec P., Katastrální úřad N. J.

Na základě uvedené žádosti byla vyznačena konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. na majetek rodičů žalobkyně V. a M. M. N. a dne 23. 6. 1951 byla tato žádost zapsána do knihovních vložek uváděných čísel ve výpisech z pozemkových knih pro k. ú. K. Žalobkyně zdůraznila, že její rodiče byli české národnosti, takže k přechodu majetku jejích rodičů na stát došlo na základě zneužití Benešových dekretů. Je toho názoru, že vlastnické právo k majetku jejích rodičů po právu nikdy přerušeno nebylo.

Podáním ze dne 19. 5. 2003, tedy za platnosti zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), žalobkyně upravila žalobní petit tak, že se domáhá rozhodnutí soudu, že „přídělová listina vydaná Ministerstvem zemědělství – Národní pozemkový fond ze dne 17. října 1950, č. j. 116.807/50-II/21 pro katastrální území K., kraj O., okres N. J. zapsaná v knihovních vložkách č. 99, 100, 117, 130, 171, 257, 259, 269, 275, 277, 295 dne 23. 6. 1951 č. d. 309/51 pro k. ú. K., obec P., Katastrální úřad N. J. jako Žádost Národního pozemkového fondu při Ministerstvu zemědělství v Praze ze 17. 10. 1950, č. j. 116.807/50-II/21, se ruší“. Podle § 71 odst. 2, věta třetí, s. ř. s. rozšířit žalobu na dosud nenapadené

výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. K uvedené úpravě petitu žaloby došlo zcela evidentně po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, soud proto k této úpravě nepřihlédl.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že sama žalobkyně uvádí, že její otec se proti rozhodnutí o konfiskaci předmětného nemovitého majetku odvolal, avšak krajský národní výbor výměr o konfiskaci potvrdil. Tato skutečnost nepochybně svědčí o pravomocném rozhodnutí o konfiskaci majetku rodičů žalobkyně a potvrzuje ji i podání stížnosti, jako mimořádného opravného prostředku, kterou otec žalobkyně podal dne 13. 12. 1949 k Nejvyššímu správnímu soudu v Bratislavě. Z uvedených skutečností vyplývá, že o majetku rodičů žalobkyně bylo pravomocně rozhodnuto podle dekretu č. 12/1945 Sb. Stát tento majetek nabyl nejpozději dnem právní moci rozhodnutí o konfiskaci a pro nabytí vlastnictví tímto způsobem je nerozhodné, zda o něm byl či nikoli učiněn zápis v pozemkových knihách. Pokud jde o konfiskaci majetku rodičů žalobkyně, poukázal žalovaný na to, že jejími aspekty se zabýval Ústavní soud a svým nálezem I ÚS 129/99 ústavní stížnost žalobkyně zamítl.

S ohledem na všechny zmíněné okolnosti je podle žalovaného zcela nepochybné, že žádost Národního pozemkového fondu o vyznačení konfiskace byla pouze opatřením tohoto orgánu učiněným podle § 3 odst. 1, bodu 1 zákona č. 90/1947 Sb., o provedení knihovního pořádku stran konfiskovaného nepřátelského majetku, které v žádném směru nemělo účinky konstitutivní, ale jen účinky deklaratorní. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., v souladu s ustanovením § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení.

Žaloba byla u soudu podána za účinnosti části páté hlavy druhé o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002. Podle § 247 odst. 1 o. s. ř. se postupovalo v případech, kdy fyzická nebo právnická osoba tvrdila, že byla na svých právech zkrácena rozhodnutím správního orgánu a žádala, aby soud přezkoumal zákonnost tohoto rozhodnutí. Rovněž podle stávající právní úpravy (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem právního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Z toho vyplývá, že základní podmínkou postupu podle hlavy II soudního řádu správního (řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu) je, že žalobou je napaden takový akt správního orgánu, kterým tento orgán autoritativním způsobem zasáhl do právní sféry fyzické nebo právnické osoby, není-li přezkum zvláštními ustanoveními zákona vyloučen. Jak na to již správně poukázal žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, žádost národního pozemkového fondu o vyznačení konfiskace byla pouze opatřením tohoto orgánu učiněným podle § 3 odst. 1, bodu 1 zákona č. 90/1947 Sb., které nemělo účinky konstitutivní a touto žádostí nebylo rozhodnuto o právech či povinnostech právních předchůdců žalobkyně (stát majetek rodičů žalobkyně nabyl podle dekretu č. 12/1945 Sb.), takže právním důvodem konfiskace je samotný dekret a nikoliv až následná správní rozhodnutí; podle § 1 odst. 1 uvedeného dekretu došlo ke konfiskaci „s okamžitou platností a bez náhrady“. Pro nabytí

vlastnictví tímto způsobem je pak nerozhodné, zda o něm byl učiněn zápis v pozemkových knihách či nikoli.

Podle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumávání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Žaloba proto byla shledána nepřípustnou a Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než ji odmítnout (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, které bylo ukončeno odmítnutím žaloby.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu